

ANOMÁLIE

Vojtěch Papuga

1/

Anomálie. Našli ji v lese nedaleko Markova domu. Tiše levitovala na malé mýtině, kam světlo nikdy příliš nepronikalo. Všichni tři si chvíli pohrávali s myšlenkou, že ji nahlásí policii, ale byla by to škoda. Působila příliš zajímavě na to, aby ji někdo jen ohraničil páskou a zakázal k ní přístup.

“Máš to?” zeptal Marek. “A celý? I ty záblesky kolem?”

Áron přikývnul. „Úplně všechno.“

Samozřejmě, že takový mimořádný objev bylo potřeba nejprve natočit, zdokumentovat. Málokdo něco podobného viděl. Marek vlastně neznal nikoho.

Ema měla naštěstí připravený starý fotoaparát od prarodičů. Áron s ním obcházel Anomálii dokola a opakovaně mačkal spoušť.

Ta zdejší měla tvar krychle. Vznášela se lehce nad zemí, jakoby se na ni gravitace nevztahovala a v její těsné blízkosti se čas od času objevovali slabé záblesky. Barvu měla sytější černou a celá se jaksi nepřírozeně leskla.

V den objevu strávili na okolní mýtině více než tři hodiny. Jáchym chyběl jako jediný, nerad chodil až k místním severním lesům. Nejspíš právě seděl u televize a tajně sledoval dění na západní frontě.

Marek nikdy nechápal, proč se o Válku vůbec zajímá. Otec vždy říkal, že až sem, do hlubokých hor, přijít nemůže. To oni zkoumali něco mnohem důležitějšího.

„Dáš to?“

Každý známý dospělý by jim něco podobného samozřejmě zakázal. Marek stál se zavřenýma očima a jeho třesoucí ruka se pomalu přibližovala k lesknoucí se Anomálii. Velmi opatrně ji natahoval blíž a blíž. Vždy si chtěl dokázat, že je odváznější než ostatní. Než Jáchym.

„Panebože, on to vážně udělá,“ pošeptal Áron k Emě. Kamera točila.

Dotyk byl neuvěřitelně krátký. Marek odskočil co nejrychleji .

„Jaký to bylo?“

Marek oddechoval, jakoby právě unikl smrti. Opravdu byl odvážnější. Nakonec polknul. „Něco mezi želatinou a elektrickým plotem. A studený. Podruhý se toho nedotknu.“

Ruka vypadala v pořádku. „Zatím,“ poznamenala Ema a vypnula fotoaparát s veškerými důkazy. „Radiaci poznáš až časem. Je jednou z těch smrtí, které přichází nečekaně.“

„To si slyšela z vládního hlášení?“ Marek si ruku opatrně hladil.

„Ne, říkal nám to děda Bergmann,“ prohlásil Áron téměř uraženě. „Byl ve Válce, snad pamatuješ. Podle vládního hlášení by jsme přece měli být mrtví už dávno.“

Marek samozřejmě věděl, že mohli zemřít. Táta říkal, že taková už je doba, člověk prostě zemře dřív nebo později, vždy v tu nejméně vhodnou chvíli. Risk je nutnou součástí života a vždy jím bude. Markovi takový přístup vyhovoval.

Vládním hlášením se ale stejně nedalo věřit. A to nebylo pouze tátovo motto, ale tvrdil to dokonce i děd Árona a Emy, který za Vládu bojoval přes deset let. Teď většinu času trávil ve svém křesle. Válka ho připravila o nohy a jeho syna o život. Byla to povinná služba, možnost Vlády upevnit nacionalitu v konfliktu, který se táhl zdánlivě donekonečna.

Sourozenci Bergmannovi žili v rodině, která utekla do hor právě kvůli menšímu vlivu Vlády. Sem straníci zbloudili jen málokdy.

Nakonec to o Anomáliích byla asi jen další lež, jedna z mnoha... Pravdy bylo naopak vždy nedostatek, už od samého počátku.

Marek otočil pohled k obzoru.

Po krátké existenci čistě modré oblohy se znovu začínalo zatahovat. Zdálo se, že slunce zmizí každou chvíli. A vítr zesílil též.

Ema se zvedla ze svého kamene. „Měli bychom se už vrátit, rodiče už jistě budou mrtví strachy,“ prohlásila.

„Snad ještě nezačali obvolávat příbuzné,“ přidal se Áron. „Tak zase zítra, Marku.“ Oba naposledy zamávali a odkráčeli z palouku směrem k jejich domu.

„Jasně.“ Marek chvíli stál sám a jen tak poslouchal šustění lesa. „Tak zítra,“ zamumlal.

Cesta k jeho domu byla rovná jako ta nejpřesnější přímka. Až téměř k plotu ji lemoval les, především borovice. Teď byly bohužel většinou suché. Škoda, říkali sousedé ve výjimečné shodě.

Markův dům stál opodál od už tak osamocené vesnice. Patřil mezi ty stavby, které do okolní krajiny dokonale zapadají, snad kvůli stářím. Marek domů chodil co nejméně. Sám si to nijak nevysvětloval, ale cosi mu tam poslední dobou chybělo...

Ze zvyku zaklepal. Zevnitř zněla jen televize. Bylo otevřeno. Marek vstoupil potichu. „Ahoj, tati.“

Markův otec seděl před televizí a zjevně šetřil energii. „Tati?“

Otec věnoval synovi nejistý pohled. „Jo. Čau.“ Marek se zamračil. Táta se na něj vždy díval, jakoby byl bubák z nějaké jiné reality. Určitě věděl, že něco dělá špatně.

„Neměl bys mít už náhodou večerku?“ zeptal se nakonec svým zasněným hlasem. Nevěděl nic, nejspíš byl znovu naprosto mimo. Marek s tichým povzdechem vystoupal po schodech.

Jeho pokoj byl největší nalevo, s prosklenými dveřmi. Bylo vidět už zdola, že uvnitř sedí Jáchym nahrbený nad starými stohy papírů a časopisů. „Ahoj,“ řekl, jakmile Marek vešel dovnitř. Lidé jako Jáchym si noviny často archivovali. Vláda měla často nepříjemnou tendenci pozměňovat v historii maličkosti.

„Ahoj, srabe.“ Marek obešel starý koberec, sundal baťoh a začal se v něm hrabat. Jáchym se otočil od stolu a důkladně si ho prohlédl. On sám byl bledý jako vždy.

„Ty si strávil celý den u té krychle?“ zeptal se, v hlase měl známky obav.

„Uráží tě to snad?“ A Marek si vytáhl ze svého baťohu těch pár knih, které byly o Anomáliích na území Vlády vytištěny.

„Vůbec mě to neuráží, jen nepotřebuji ztratit dalšího člena rodiny. Ty si tím snad něco dokazuješ? Proč to vůbec děláš?“ zeptal se Jáchym.

Marek usedl na postel a řadu bichlí odložil po své levici. „Říkám tomu mluvení s jinými lidmi. Víš, já nechci urážet tvé vědomosti získané z televizního světa, ale představ si, byl jsem u krychle hodně blízko a ještě mi doposud neupadla jediná končetina. Vlastně se nemusíš strachovat,“ prohlásil Marek sebevědomě, zatímco si prolistovával některé ze svých zápisků..

Jáchym na něho našťavaně civěl. „Ty jsi vážně úplně blbej! Chápeš přece, že Anomálie jsou výsledkem Války, Války, která vedla k tisícům bitev a desetiletí bojů? To tehdy se objevily, náhle, bez jakéhokoliv varování... Opravdu si myslíš, že je Vláda a policie hledají jen tak?“

„Víš ty co?“ Marek se natáhl k jediné svítelně v celém pokoji a vypnul ji. „Mně je docela jedno, co si myslíš nebo co děláš. Klidně se tady udus, bratříčku.“

V pokoji zavládla tma, skrz záclony jen slabě svítil Měsíc. Marek chtěl spát, ale myšlenky mu v tom úspěšně bránily. Od Jáchymova stolu se stále ozývaly slabé tahy perem. „Dobrou,“ řekl Marek, co nejtišeji to šlo.

2/

Áron ucuknul od Anomálie ještě rychleji než Marek den předtím.

„Studí to,“ zhodnotil zážitek po krátkém vstřebávání.

„Že jo,“ přikyvoval Marek.

Dnes bylo zataženo, celá obloha byla našedlá už od poledne. Včerejší vítr získal skrz noc na síle. Podzim nejspíš přijde dřív než obvykle.

Ema znovu seděla na tom stejném kameni a ze stínu borovic pozorovala dění. Kamera, tentokrát její Canon staré výroby, zase točila.

Marek teď stál vedle ní a znovu si krychli prohlížel. Áron byl po svém zážitku znovu ponořený do zápisků.

Všichni tři tiše stáli na mýtince, která se rozprostírala po celém vrcholu severního kopce. Marek znovu Anomálii obešel. Byl to divný pocit, stát proti něčemu, co si mozek automaticky kategorizuje jako jednu velkou iluzi.

Mnoho vědců se snažilo objasnit záhady tohoto nově vzniklého jevu.

Ale autoři píšící o Anomáliích často mizeli do neznáma po první velkých zjištěních. Nepůsobilo to až tak divně, mezi lidmi se vědělo, že Vláda a Ministerstvo obrany si mnohdy najímají nadějně teoretické fyziky, aby vytvářeli půdu pro nové, výhružnější zbraně. Takoví lidé dožili život za dráty výzkumných středisek a jejich knihy byly okamžitě staženy z prodeje, navždy mizíc do tajných archivů. Jakýkoliv výzkum byl pak veřejnosti skryt, žilo se v době plné paranoii ze špionáže.

Koneckonců byla Válka.

Marek si ale získal informace stejně. Tušil, na jaké skupiny se Anomálie dělí, znal známé oblasti výskytu a věděl, na jakých místech mohou být. Krychli přesto našel naprostou náhodou. Ani nedoufal, že nějakou za svůj život uvidí. Nevěřil, že by Anomálie mohly být zde, v odlehlých horách, na místech, kde se Válka nikdy nekonala. Ale přesto ji tu našel...

„Víte, jsem si docela jistý...,“ řekl Marek po chvíli svého tichého zkoumání. A znovu ke krychli natáhl ruku. Přiblížil až na povrch, znovu dosáhl na místo, kde by už měl cítit ten známý pocit zimy, ale...

Najednou Anomálie udělala zvuk podobný prasknutí ořechu. Markova ruka najednou byla uvnitř. A studilo to.

On přesně tušil, co se stane. Četl o tom. Přesto se chvíli udiveně díval na místo, kde jeho dlaň měla být, ale nebyla. Byla v krychli. A studilo to hodně. Marek se náhle vzpamatoval a začal se snažit vyškubnout dlaň z prostoru ničeho.

Šlo to ztěžka. Marek opravdu silně zatáhnul. Ozvalo se další lupnutí, tentokrát kratší a hlasitější. Marek se svalil na záda. Svět kolem něj na chvíli působil abstraktnějším dojmem, celý seskládaný jen z obrazců a odstínů šedé. Pak se před Markovým slzícíma očima začala jakoby znovu sestavovat realita. Nejprve přibýly obrysy známých rostlin, pak zatažené nebe a...

“Marku!” Marek s nečitelným výrazem ležel na vlhké trávě a civěl na zatažené nebe.

Sourozenci Bergmannovi běželi k Markovi co nejrychleji. Záchranná služba v regionu nefungovala, peníze proudily spíše do středu země.

“Marku, proboha vstávej!”

Marek viděl, že se nad ním sklání a křičí, slyšel ale jen tichý šum, podobný otcově televizi. Svět už nebyl jen obrysy, ale začaly se objevovat i barvy.

Najednou se Marek vymrštil nahoru. Prudce oddechoval, cítil se, jako by ho kdosi držel celou dobu pod vodou. Ruka ho brněla a hlava se mu pořád točila.

Áron ho přidržel, aby při svém vrávorání nespádl. Ema stála a v rukách měla telefon. “Volám rodiče, půjdou nám naproti...,” povzdychla si. Marek něco zamumlal a zakašlal.

“Ne,” vyhrkl ze sebe. “Ne, počkej. Nevolej jim... Já jsem...” A odtrhl od sebe Árona. “Já jsem v pohodě.”

A znovu zakašlal. Jeho ruka získala namodralý odstín.

Ema pomalu sklonila svou ruku s telefonem. “Udělal si hloupost, Marku. Mohl si klidně zemřít.”

Marek se na ni nechápavě podíval. “To jsme mohli všichni už napoprvé.”

Áron sledoval blížící se bouřku. “Tehdy to bylo ale jiné. Měli jsme důkazy, že to není smrtelné. Důkazy ze starých knih, novin. I tak jsme nic takového vyzkoušet nechtěli, bylo to zbytečné. Ty si to udělal a nikomu to nevadilo, známe tvé malé risky. Podle těch samých zdrojů tě ale tohle mělo zabít stoprocentně. A chvíli to taky tak vypadalo.”

Marek mlčel.

Ema k němu přistoupila a skoro šeptem řekla. “Víš přece, že je málo lidí jako my, Marku. Málo lidí, co si uvědomují plný rozsah lží, co Vláda vypouští. Jediný náš cíl byl

přece ty lži vyvrátit. Kvůli dědečkovi, tátovi a ostatně i kvůli tvé mámě. Jestli ty chceš něco jiného, tak to dělej sám. Ale asi by sis měl nejdřív stmelit svou rodinu.”

Začaly padat první kapky. Za jižními kopci se ozval osamělý hrom. Marek měl skleslou hlavu. Nikdo se nehnul z místa a vládlo nepříjemné ticho. Do kopců začínala šplhat mlha.

“Já jsem jenom...,” začal Marek větu, ale nakonec ji nedokončil. Pohledy Bergmannových se spojily na jeho namodralé ruce. Marek si ji rychle dal do kapsy.

“Promiň, jestli to беру moc vážně,” řekla Ema, v dešti ji nebylo téměř slyšet. “Ale známe se už dlouho...”

“13 let,” přidal Áron.

“Tím myslím... Dík že si nám to tu ukázal, ale možná bychom měli dělat něco jiného. Můžeš třeba i s Jáchymem přijít zítra na večeři, děda zabil králíka. Nebo tak něco...”

Marek stál na místě, neuvěřitelně promoklý, s bolavou rukou v kapse a cítil se příšerně trapně. “Jasně, přijdu,” zamumlal.

“Dobře, tak my už asi půjdeme domů,” oznámil Áron. A obrátil se k lesu. Ema ještě chvíli stála na místě.

“Opravdu tě ta ruka nebolí?” zeptala se. “Ne, vůbec. Vlastně je mi báječně.” Ema se ohlédla za Áronem. “Tak teda u té večeře.”

“Jistě, u večeře,” souhlasil Marek.

Ema se usmála. “Pozdravuj Jáchyma.”

Začali padat menší kroupy. Ema rychle zmizela z palouku za Áronem.

Marek stál osamělý v silném dešti. Teprve nyní si mohl nechat celou událost projet v hlavě. Nemýlil se. Jeho Anomálie někam *vedla*. To bylo opravdu něco výjimečného, vlastně by na něho měli být pyšní. Po takovém objevu samozřejmě nechtěl domů, ale věděl, že dnes už průzkum nepřicházel v úvahu.

Navíc se se pomalu přibližovalo hřmění. A kroupy se stávaly nepříjemnějšími.

Úplně sám, opuštěn všemi, začal si Marek pobrukovat svou oblíbenou melodii. Ani si nepamatoval, odkud ji zná, ale tušil, že ho vždy uklidní. Tentokrát ale nezabrala.

“Vlastně je mi báječně,” řekl znovu svou velkou lež.

A mrholení nepřestávalo.

Spíše rostlo na síle. Do scénérie přibyla mlha.

Marek si zvolna šlapal prašnou cestu. "Mohl si klidně zemřít," napodobil obstojně Emu.

Pod jeho nohama se to jenom hemžilo malými bílými kuličkami. Musel být opatrný, aby nespádl.

"Pozdravuj Jáchyma," zopakoval si mrzutě, když se z mlhy pomalu vynořil dům .

K tomu si hlasitě povzdechl, ani netušil proč.

Neklepal, jen prošel mlčky chodbu.

Nezdravil, stejně to nebylo potřeba. Táta usnul, osvětlený obrazovkou a světlem z kuchyně. Byl cítit lehký zápach, nejspíš něco ohříval.

Schody párkrát zavržaly a Marek se dostal před svůj pokoj. Jáchym tam znovu seděl, byl téměř ve stejné pozici jako včera. A stejně bledý.

„Promeškal si večeri. Tady ji máš, jestli chceš..." Jáchym, aniž by se otočil, ukázal prstem k talíři na kraji stolu.

„Jistě, srábku.“

Marek překročil několika kroky místnost, vzal do ruky talíř s instantní polévkou a sednul na svou postel.

„Hele, víš vůbec, co budu zítra dělat?“

Jáchym si tiše zapisoval do svých sešitů. „Nebudeš dělat nic.“

Marek zůstal sedět na posteli.

Chvíli bylo ticho.

Pak Jáchym znovu promluvil.

„Nahlásil jsem to policii, víš? Zítra tu oblast pojedou zkontrolovat.“

Marek pořád seděl na stejném místě. V rukách křečovitě držel plastovou lžici. Poznal, že má vztek, protože takové věci se poznávají snadno. „ To si podělal.“

Jáchym se otočil od svých nákresů. „Já jsem to nepodělal. Já jsem ti nejspíš zachránil život.“ Marek se konečně zvednul. Byl naštvaný na Jáchyma už dlouhou dobu. Vztek se v něm dostatečně převaloval. Nyní byl čas vypustit ho ven.

„Nic jsi nezachránil. Jen si to všechno zničil.“ Marek opakovaně obcházel pokoj dokola agresivním krokem. Podlaha byla ze starých borovic a nepříjemně při tom vrzala.

„Jak jsem podle tebe mohl všechno zničit?“ Jáchym se nuceně usmál, nesnášel bratrovu teatrálnost.

Marek se na něho znovu přes celou místnost podíval. „Víš, Jáchyme, já taky nevím, jak se ti to povedlo, ale tys to stejně zvládnul. Pokazil si tohle, můj vztah s tátou, náš dům, odřízl si nás od zbytku rodiny...“ A dál se procházel po pokoji, aby vyšlapal vztek z těla. „Ale hlavně... Hlavně si nám vzal mámu.“

„Nic s mámou jsem nepokazil,“ zašeptal Jáchym překvapivě tiše. Marek se konečně zastavil. Stál na kostkovaném koberci, tom, který tu byl už od stavby domu.

A pokračoval nemilosrdným tempem. „Ale samozřejmě, že si to způsobil ty. A víš to. Nikdo ti to neřekne, máš přece své *problémy*... Ale jsem si jistý, že to aspoň tušíš. Někdo v hloubi víš, víš, že to byla tvoje chyba.“ Jáchym se na něho díval, jako by ho bodal do srdce.

Marek si sednul zpět na postel, skoro vyčerpaný svým proslovem. „Tvoje speciální potřeby, protože jsi prý jiný,“ zašeptal uraženě se skleslou hlavou.

Jáchym sklopil zrak k zemi.

„Jiný, a proto ses totiž mohl cítit špatně, vid' srábku. Že si nedokážeš užít. Protože se příšerně bojíš.“

Marek tohle chtěl říct už dlouho. Oddechnul si.

„Asi máš pravdu.“ Jáchym se zvednul ze židle. Měl teď bolest břicha.

„Jdu se projít.“ A nešikovně vyšel z pokoje. Schody nevydaly nejmenší vrznutí.

Marek se za ním mlčky díval. Jeho vztek vůči vši té nespravedlnosti konečně zmizel.

Marek se teď rozhlížel po pokoji. Sice tu spal, ale jinak jako by tu vůbec nežil. Tohle byly Jáchymovi prostory.

Všude kolem byly rozložené sešity s zápisky. Jáchym na stole zanechal svoje uspořádané tužičky spolu s abecedními pořadími. Tuhle řeč si zasloužil. Mohl si za to. Samozřejmě, že za to mohl.

Dole zaklaply dveře. Jdu se projít, připomněl si Marek Jáchymovu větu. Jdu se projít.

Někde udělal velkou chybu.

3/

Jáchym stál na malém paloučku nedaleko domu. Nad ním se tyčila černá. Spousty černé. A vítr už dlouho nebyl silnější. Ale on to i tak zvládne.

Marek rychle seběhl ze schodů. On byl nejspíš doopravdy ten blbý. Ten špatný. Takový blbý sobec.

Ve spěchu popadnul šálu a pestrobarevnou bundu. Dveře zase vydaly hlasité prásknutí. Běžel ze světla domu do temného lesa.

Pronásledoval ho pocit viny.

Jáchym to přece věděl. Věděl, že to s mámou způsobil on. Znělo to na něj ze všech stran.

Marek doběhl na známou mýtinu. Krátká cesta ho nepřiměřeně zadýchala.

Nyní před ním znovu stála krychle. I v téměř naprosté tmě se nepřírozeně leskla.

Na okamžik se zastavil, jakoby zapomněl, co musí udělat. Přemýšlení ho obecně vždy dost nepříjemně zpomalovalo.

Způsobil to Jáchym vůbec?

Marek nyní stál blízko. Vlastně asi blíž než kdy předtím.

Teď se k tomu jenom odvážit.

Vítr v lese mezitím vytvářel sílící praskání. Všechn ten skřípot připomínal starou podlahu zpátky v domě. Marek se snažil okolní zvuky nevnímat.

První dotyk znovu způsobil, že se celý otřásl zimou. Nasál co nejvíc vzduchu a zadržel dech. Poté se začal ponářet celý dovnitř. Anomálie jeho skok dovnitř postupně zpomalovala. Pomalu se dostával do doposud skryté země mrazu. Oči měl samozřejmě zavřené.

Nakonec byl celým tělem uvnitř. Chvilku to bylo jako octnout se v želatině. Nějakou dobu to takové zůstalo.

Poté se vše zamlžilo. Světlo, které vycházelo odkudsi z oblasti za ním, se rychle ztlumilo. A svět na chvíli zmizelo... Zůstalo jenom velmi nepříjemně velké množství ničeho.

Když Marek otevřel oči, na krátkou dobu nic neviděl ani neslyšel. Cit v těle mu zmizel také.

Před ním, vedle něho, všude kolem byla pouze temnota. Světlo se šířilo jen z portálu za jeho zády. Marek se okamžitě začal třást kvůli nízké teplotě. Žádný vítr zde sice neexistoval, ale i tak delší pobyt v tomto světě působil nemožně.

Občas Markovy před očima cosi probliklo. Většinou tato světla připomínala geometrické tvary, ale mysl si je nevládala vstřebat a tak vytvářela pouze menší bolesti hlavy.

Zima bohužel přetrvávala. Byl čas udělat první krátký krok dopředu. A poté další. Chození bylo v novém světě téměř nemožné, každý pohyb připomínal snahu chodit v sirupovité kapalině.

Marek radši sklonil hlavu. Jeho chůze začínala pomalu dosahovat normální rychlosti. Soustředil se především na ni. Kolem něho se začínala rýsovat fascinující oblast neznámá lidstvu, ale on se ji rozhodl ignorovat.

Měl přece jiný cíl.

Před Markem vysvitl nový zdroj záře, který mnohonásobně přehlušil zbytek svitu, vycházejícího z portálu. Nyní už neznámá zem nepůsobila tak matoucně, vznikl totiž obzor. A ten dal chůzi směr.

Krajina nového světa se jakoby pomalu načítala. Kolem začaly vyrůstat pahorky a země se pod Markovým zmrzlým nohama začínala vlnit. Z černé a bílé se stávaly odstíny šedé a z těch se pak stávaly prvopočátky prvních barev.

I tak zůstával nový svět neuvěřitelně bezútěšným místem. Marek nikdy neznal krajinu, kterou by si oblíbil, jeho zajímali hlavně lidé. Ale tohle, tohle byl ten jednoznačně nejdepresivnější prostor ze všech jemu známých.

Marek vlastně ani netušil, proč tomu tak bylo, snad kvůli mrznutí, které stále neustávalo. I bez teploty v něm ale prostředí vyvolávalo nevysvětlitelně špatný pocit.

Jediným místním pozitivem se stal fakt, že atmosféra je dýchatelná.

Toho Marek často využíval.

Kdyby neudělal takovou hloupost, nejspíš by se právě zmítal v sebelítosti. Ale on už tušil.

Nebyla to chyba Jáchyma. Byla to chyba všech. Celé rodiny. Byla to kolektivní práce.

Kdyby postupoval správně, jistě by na to došel už dávno.

Co si vlastně chtěl dokázat? Že je on tím lepším?

Postupoval neúprosně dál.

Ta slova mu jeho hlava několikrát zopakovala. Lepší. Myslíš si, že jsi lepší?

Proměna okolní krajiny pomalu končila. Mezitím získala nepříjemně nepřírozenou šedočervenou barvu a podivné obrazce na jinak prázdné obloze. Nic z toho ani trochu nepůsobilo reálně.

Marek raději obrátil zrak zpět na své nohy.

Ozvěna měla každopádně pravdu. Myslel si, že je lepší...

Po takovém fiasku to už nejspíš neplatilo. Marek v to aspoň tedy doufal.

Posledním smyslem, který v novém světě stále pořádně nefungoval, byl sluch. Marek slyšel pouze své myšlenky a až pak jakési vzdálené dunění, které vytvářely nejspíš jeho kroky.

Náhle ustaly i ty. Marek se zasekl.

Před sebou viděl malou skrčenou postavu. Nohy jí visely z převisu, který Marek neměl doposud šanci spatřit.

Šel opatrnými kroky blíže.

„Jáchyme?“ Marek nyní stál přímo za jeho zády a hleděl do propasti, na jejímž okraji Jáchym seděl. Jeho hlas kupodivu fungoval správně, zněl pouze lehce nachladle.

Jáchym se do propasti díval s ním. Byl ještě více bledý než obvykle.

„Měl jsi pravdu,“ řekl náhle.

„Co?“

„Chtěl jsem ti dokázat, že se nebojím. Ale bál jsem se, opravdu hodně jsem se bál.“

Marek nic neříkal.

“ Navíc to nevypadá, že bych umíral. Je mi jen špatně, jako obvykle. Nejspíš jsou Anomálie opravdu bezpečné, jak si tvrdil. V obou dvou případech jsem ti každopádně křivdil,“ zašeptal Jáchym chraplavě.

Marek si vedle něho sedl. „Já... Přinesl jsem ti svetr.“

Jáchym si ho třesoucíma rukama vzal a navlékl.

Světlo propasti pod nimi pomalu měnilo odstíny. Z nějakého divného důvodu to nebyl příjemný pohled.

Marek odpoutal od pohledu do propasti a otočil se na Jáchyma. „Chtěl jsem se ti omluvit.“

Jáchym už nevypadal tak nemocně. „Já tobě taky. Nechápal jsem tě.“ Marek si dal ruce do kapes. „To všechno.... Nebyla to tvoje chyba...“

„Tvoje také ne.“

Marek se zvednul, aby si protáhl nohy. Začínal si na zimu zvykat, i tak byla ale přinejmenším nepříjemná. Počet podivných tvarů na obloze se zdvojnásobil a barvy země se začínaly vymykat původní šedočervené barvě.

Jáchym si stoupnul taky a naposledy se pořádně rozhlédl po novém světě. Krajina stále působila falešným dojmem, jakoby se všechno odehrávalo ve velkém iluzionistickém filmu. Všude byly rozesety krychlovité objekty ignorující pojmy jako světlo a stín, celé zality jednou barvou, nebo vzdálená pohoří, která neustále pomalu měnila tvar.

Marek chytnul Jáchyma za rameno. „Pojďme z tohoto divného místa.“

„Tak jo.“

Daleko před nimi byl vidět malý vchod, přesně ten, kterým se oba kdysi do nového světa dostali. I když byl vchod přehlušen světlem vycházejícím z obzoru, stále bylo poznat, že i on vydává malou, nepatrnou záři.

Ta pocházela z pozemského Měsíce.

„Asi nejsem moc dobrý bratr, co?“ zeptal se Marek tiše. Jáchym šel vrávoravě vedle něho.

„To ne. Ale v rámci možností to ujde...“ Marek se usmál. Okolí se znovu začalo měnit v rovnou plochu.

Východ byl teď přímo před nimi. Jáchym se jím protáhl jako první. Marek šel hned za ním. Octli se zpátky ve světě lidí. Ve světě se zdánlivě nekonečnou Válkou a s vyplundrovanými zdroji. Tady v kopcích to šlo ale jen těžko poznat.

„Až přijdem domů, udělám ti čaj, ano?“ řekl Marek tiše za šumění borovic.

„Díky, brácho.“ Chalupa nyní z dálky poprvé působila útulně.